

Sygnatura akt I C 2033/17/7

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2020 r.

Sąd Rejonowy w Szamotułach I Wydział Cywilny w następującym składzie:

sędzia Kajetan Kosterkiewicz

protokolant stażysta Alina Kuczak

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2020 r. w Szamotułach

na rozprawie sprawy

z powództwa M. K., J. K.

przeciwko Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 25.900 zł (dwadzieścia pięć tysięcy dziewięćset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17.07.2017r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. kosztami postępowania obciąża strony stosunkowo: powodów w 19%, a pozwanego w 81% i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 3.035,22 zł.

/-/ Kajetan Kosterkiewicz

I C 2033/17

UZASADNIENIE

Powodowie M. K. i J. K. po ostatecznym sprecyzowaniu żądań wnieśli o zasądzenie solidarnie na ich rzecz od pozwanego Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwoty 31.800 zł wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19.05.2017 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu roszczenia powodowie wskazali, że zawarli z pozwanym umowę ubezpieczenia auto-casco pojazdu mechanicznego. Pojazd został im skradziony a pozwany odmówił wypłaty odszkodowania powołując się na brak nabycia samochodu od poprzedniego właściciela. Powodowie podstawę swojego roszczenia oparli na nabyciu pojazdu od osoby nieuprawnionej oraz odrębnie z powołaniem na nabycie tego pojazdu od jego właściciela.

Pozwany w odpowiedzi na pozew domagał się oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powodów na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że odszkodowanie może być wypłacone wyłącznie właścicielowi, a powodowie nie są właścicielami pojazdu. Wskazał, że poprzedni właściciele widniejący w dokumentacji pojazdu zaprzeczyli by pojazd zbyli na rzecz powodów. Pozwany podniósł też, że kwota dochodzona pozwem jest wygórowana albowiem wartość pojazdu w chwili kradzieży była niższa niż postulowana przez powodów.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powodów M. K. i J. K. oraz pozwanego Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. łączyła umowa dobrowolnego ubezpieczenia auto-casco właścicieli pojazdów mechanicznych dotycząca pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...), nr VIN (...), zawarta w dniu 9.08.2016 r. o nr polisy (...).

Umowa obejmowała m.in. odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń za kradzież pojazdu. Suma ubezpieczenia w zakresie AC związana z kradzieżą ustalona została na kwotę 31.800 zł bez udziału własnego ubezpieczającego. Integralną częścią umowy były ogólne warunki ubezpieczenia autocasco standard – tekst jednolity z uwzględnieniem aneksu nr (...). W § 3 ust. 3 owu wskazano, że z tytułu umowy ubezpieczenia przysługuje odszkodowane w razie uszkodzenia, całkowitego zniszczenia lub kradzieży pojazdu. W § 17 ust. 1 owu wskazano, że przypadku utraty pojazdu wskutek kradzieży W. ustala wysokość odszkodowania w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu wraz z ubezpieczonym wyposażeniem w momencie zaistnienia szkody, z zachowaniem warunków określonych w ust. 4 oraz § 18. W § 17 ust. 4 zawarto zapisy dotyczące sposobu postępowania w razie odzyskania pojazdu, natomiast w § 18 ust. 1 wskazano, że wysokość odszkodowania ustalonego zgodnie z § 14 – 17 za szkody w pojeździe nie może przekroczyć: 1) wartości pojazdu na dzień ustalania odszkodowania określonej według stanu pojazdu bezpośrednio przed zaistnieniem szkody, przy czym wysokość odszkodowania za szkodę w wyposażeniu dodatkowym nie może przekroczyć wartości wyposażenia określonego w dokumencie ubezpieczenia, 2) sumy ubezpieczenia aktualnej na dzień ustalania odszkodowania 3) sumy ubezpieczenia z dnia zawarcia umowy ubezpieczenia.

Powodowie opłacili pełną składkę z tytułu ubezpieczenia.

Przedmiotowy pojazd został zakupiony przez powodów w dniu 28.07.2016 r. od K. P. w miejscowości D. prowadzącego działalność gospodarczą polegającą na handlu pojazdami mechanicznymi, płacąc za niego sumę 21.000 zł. Nie sporządzono pisemnej umowy sprzedaży pomiędzy powodami a K. P., który sprowadził ten samochód z terytorium Niemiec, uprzednio nabywając go od T. P. (1) reprezentowanego przy tej czynności przez M. M. - pracownika salonu samochodowego, w którym pracowała też żona T. P. (2) P.. K. P. zapłacił za pojazd pełną sumę, nie sporządził z T. P. (1) lub jego przedstawicielem pisemnej umowy sprzedaży, pojazd był powypadkowy.

Po nabyciu pojazdu powodowie zarejestrowali go w Starostwie Powiatowym w M. na podstawie pisemnej umowy sprzedaży z dnia 28.07.2016 r. na której znajdował się podpis powodów oraz podpis o treści (...), który jednak nie został sporządzony ręką T. P. (1). W niemieckim dowodzie rejestracyjnym i karcie pojazdu, tzw. małym i dużym B. jako właściciel pojazdu wpisany jest T. P. (1).

W nocy z dnia 13.04.2017 r. na 14.04.2017 r. z parkingu przy ul. (...) w M. skradziono pojazd marki F. (...) o nr rej. (...), nr VIN (...). Samochód był uprzedniego dnia użytkowany przez powoda a następnie zamknięty wraz z jednoczesnym uruchomieniem zabezpieczeń antykradzieżowych – autoalarmu oraz immobilizera. Dochodzenie prowadzone przez Komendę Powiatową Policji w M. pod sygn. K -560- (...) (PR 2 Ds. 1140.2017) zostało umorzone postanowieniem z dnia 6.06.2017 r. wobec niewykrycia sprawców. Pojazdu nie odnaleziono. Powodowie dokonali cesji prawa własności pojazdu na rzecz zakładu ubezpieczeń.

W dniu 14.04.2017 r. powodowie zgłosili szkodę pozwanemu zakładowi ubezpieczeń. Decyzją z dnia 9.06.2017 r. pozwany odmówił wypłaty ubezpieczenia powołując się na korespondencję prowadzoną z T. P. (1). Pismem, z której wynikało że nie podpisał on umowy sprzedaży z dnia 28.07.2016 r. Pismem z dnia 26.06.2017 r. powodowie wezwali pozwanego do zapłaty sumy 31.800 zł.

W chwili kradzieży 13-14.04.2017 r. wartość rynkowa pojazdu F. (...) o nr rej. (...), nr VIN (...) wynosiła 25.900 zł brutto. Dwa kluczyki pojazdu (karty) które pozostały w posiadaniu powodów po kradzieży są oryginalnymi kluczami przypisanymi do kradzionego pojazdu, nie noszą śladów ingerencji w warstwę elektroniczną lub mechaniczną, nie zapisano na nich ostatejnej daty zamknięcia i otwarcia pojazdu.

Dowód: ogólne warunki ubezpieczenia k. 75-76, polisa k. 23-25, umowa sprzedaży k. 10, niemiecki dowód rejestracyjny k. 13-15, dokumentacja pojazdu znajdująca się w aktach Starostwa Powiatowego w S. k. 184-186, zeznana świadka K. P. k. 159-161, zeznania świadka T. P. (1) i P. P. k. 256-261, 316-320, zeznana powódki M. K. k. 150, zeznania powoda k. 150-152, dokumentacja zgromadzona w aktach KPP w M. K -560-69/2017 (PR 2 Ds. 1140.2017), decyzja SP w M. k. 30, pismo pozwanego k. 36, decyzja pozwanego k. 39, opinia biegłego rzeczoznawcy samochodowego k. 274-296, opinia biegłego z dziedziny mechanoskopii k. 338-345.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów dołączonych do akt sprawy, zeznań powodów, świadków oraz opinii biegłych. Uznano, że złożone do akt kserokopie dokumentów potwierdzają istnienie oryginałów o tożsamej treści, czego strony nie kwestionowały, nie było też podstaw by podważać tą okoliczność z urzędu. Zgodność z oryginałem przedłożonych do akt części odpisów została potwierdzona przez reprezentujących strony radców prawnych, zatem stosownie do treści art. 129 § 3 kpc ich prawdziwość nie była dla Sądu wątpliwa, nadto istnienia dokumentów o tożsamej treści strony nie kwestionowały.

Oceniając wydane przez biegłych opinie należy zauważyć, że w sposób rzeczowy i profesjonalny przeprowadzili oni wywód na okoliczności wskazane w tezie dowodowej. Opinie uznano za spójne, logiczne i znajdujące odzwierciedlenie w materiale zgromadzonym w aktach sprawy. Biegli potrafili w sposób wyczerpujący i rzetelny odpowiedzieć na kierowane do nich pytania, w sposób należyty wyczerpując tezę dowodową. Żadna ze stron nie kwestionowała wniosków opinii.

Sąd nie znalazł podstaw dla kwestionowania wiarygodności zeznań świadków T. P. (1) i P. P. składanych w drodze pomocy sądowej przez Sądem Rejonowym w Güstrow (Niemcy). Z zeznań tych wynikało bezspornie, że przedmiotowy pojazd stanowiący własność T. P. (1) został zbyty K. P. na podstawie umowy ustnej. P. P., która brała udział w transakcji potrafiła podać imię i nazwisko nabywcy oraz rozpoznała go na zdjęciach dołączonych do odezwy i okazanych przez Sąd niemiecki. Wiarygodne były też zeznania świadka K. P. w części dotyczącej nabycia pojazdu i jego dalszej sprzedaży na rzecz powodów. Odmiennie potraktowano jego wyjaśnienia w zakresie dokumentu sprzedaży zawierającej podpis (...), niemniej kwestia ta nie miała przesądzającego znaczenia wobec ustalonych w toku sprawy okoliczności faktycznych oraz rozważań Sądu, o czym niżej. Pomimo zatem częściowej niewiarygodności, zeznania w istotnej dla sprawy kwestii pozostawały spójne i zgodne z zeznaniami pozostałych świadków i powodów. Zeznania powodów z kolei uznano za wiarygodne w pełni.

Sąd w trybie art. 235²§1 pkt 2 kpc pominął dowód z dokumentacji zgromadzonej w toku sprawy o sygn. Ub 164/O4/17 przez Policję niemiecką uznając okoliczności na jakie miałyby zostać dowód przeprowadzony za wykazane zgodnie z wnioskiem pozwanego. Nie było dla Sądu wątpliwe, że podpis (...) znajdujący się na umowie sprzedaży (k. 10) nie został sporządzony przez T. P. (1).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Podstawy prawnej roszczenia powodów poszukiwać należy w treści art. 805 § 1 kc (Dz.U. z 2014 r., poz. 121 t.j.), który stanowi że przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Nie była sporna w niniejszej sprawie kwestia łączącego strony stosunku prawnego oraz jego treści; zarówno pozwany jak i powodowie zgodnie wskazywali że łączyła ich umowa dobrowolnego ubezpieczenia auto-casco właścicieli pojazdów mechanicznych dotycząca pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...), nr VIN (...) potwierdzona polisą nr polisy (...), której integralną częścią były zapisy owu. Powodowie wywiązali się ze swojego obowiązku zapłaty składki.

Osią sporu pozostawała przede wszystkim kwestia prawa własności pojazdu, pozwany postulował bowiem, że powodowie nie stali się właścicielami pojazdu, stąd nie przysługuje im prawo domagania się odszkodowania w związku z jego kradzieżą.

Stosownie do treści art. 535 kc, przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Natomiast w myśl art. 155 § 1 kc, umowa sprzedaży, zamiany, darowizny, przekazania nieruchomości lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia własności rzeczy co do tożsamości oznaczonej przenosi własność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

Podobnej treści zapisy znajdują się w niemieckim kodeksie cywilnym - T. und A. im B. G. ((...)). W § 433 ust. 1 (...) wskazano, że przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązany jest, kupującemu wydać rzecz i własność na niej na niego przenieść. Sprzedawca ma kupującemu przenieść rzecz bez wad fizycznych i prawnych. W § 433 ust. 2 (...) podano, że kupujący jest zobowiązany zapłacić sprzedawcy ustaloną cenę i kupioną rzecz odebrać. Z kolei § 929 (...) stanowi, że do przeniesienia własności rzeczy ruchomej wymagane jest wręczenie rzeczy przez sprzedawcę nabywcy i ich jedność odnośnie przeniesienia własności. Jeżeli nabywca posiada już rzecz, to wystarczy jedność na przeniesienie własności.

Niezależnie zatem od przyjęcia, czy do umowy zawartej pomiędzy T. P. (1) a K. P. zastosowanie znajdzie prawo polskie czy prawo niemieckie, nie może ulegać wątpliwości że złożenie zgodnych oświadczeń woli w przedmiocie przeniesienia prawa własności pojazdu F. (...) o nr VIN (...) i wydanie tego pojazdu przenosiło jego własność na K. P.. Złożenie zgodnych oświadczeń woli w powołanymi przedmiocie wynikało natomiast ze zgodnych zeznań P. P., T. P. (1) i K. P.. J. zarówno prawo polskie jak i prawo niemieckie nie wymagają do zawarcia umowy sprzedaży pojazdu samochodowego formy pisemnej, umowa taka może zostać zawarta w formie ustnej – tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. Jednocześnie K. P. wydano komplet kluczy do pojazdu oraz komplet dokumentów – tzw. mały i duży B. a nadto dokumentację dotyczącą przeglądów pojazdu. Bez znaczenia przy tym pozostaje dla sprawy niniejszej, że powodowie celem zarejestrowania pojazdu posługiwali się umową z podpisem (...) z której wynikało zbycie tego pojazdu bezpośrednio przez T. P. (1) na rzecz powodów. Przesądzone zostało w toku sprawy, że umowa ta nie zawierała podpisu sporządzonego przez T. P. (1) a jedyne podpisy nakreślony ręką innej nieustalonej osoby. Umowa ta nie mogła z oczywistych względów wywołać skutków prawnych z uwagi na brak złożenia oświadczenia woli przez zbywcę, stąd jej istnienie pozostawało dla sprawy niniejszej irrelevantne.

W świetle powyższego brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania skuteczności nabycia pojazdu przez K. P. od T. P. (1) skoro obaj zgodnie oświadczyli, że taką umowę skutecznie zawarli. W przypadku T. P. (1) czynności w jego imieniu wykonywała jego żona P. P. oraz pracownik przedsiębiorcy - dealera samochodowego którym udzielił pełnomocnictwa.

Uznając skuteczność nabycia przedmiotowego pojazdu przez K. P. od T. P. (1), zauważeniu podlegało, że następnie w siedzibie przedsiębiorstwa (...) w D., powodowie M. K. i J. K. porozumieli się w dniu 28.07.2016 r. z K. P. i doszło do złożenia zgodnych oświadczeń woli tych osób o przeniesieniu własności pojazdu F. (...) o nr VIN (...) z K. P. na M. K. i K. K. do ich małżeńskiego majątku wspólnego. Nie może ulegać wątpliwości że taką umowę w formie ustnej zawarł K. P. – wskazywał na to wyraźnie w swoich zeznaniach podkreślając zawarcie umowy wyłącznie w formie ustnej. Także powodowie w swoich zeznaniach wskazywali że nabywali pojazd od K. P. – to z nim prowadzili negocjacje, on zapewniał ich że jest właścicielem tego pojazdu i negocjował z nimi warunki sprzedaży. Ostatecznie nabycie nastąpiło w siedzibie jego przedsiębiorstwa przy parkingu na którym pojazd wystawiony był do sprzedaży, nazywanym potocznie „komisem”. Powodowie byli przeświadczeni, że sprzedawcą pojazdu jest K. P., natomiast powołana wyżej umowa sprzedaży miała służyć jedynie celom administracyjnym – zarejestrowaniu pojazdu. Jak wskazywano wyżej – umowa z podpisem (...) nie przenosiła własności pojazdu na wskazane tam jako nabywcy osoby, nie była zatem umową sprzedaży. Umowa sprzedaży przenosząca własność pojazdu na rzecz powodów miała charakter ustny i zawarta została z aktualnym właścicielem pojazdu – K. P.. Za wiarygodne Sąd uznał zeznania powodów w tym zakresie, zgodnych z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania. Posługiwanie się przez nich w późniejszym czasie powołaną umową pisemną celem zarejestrowania pojazdu traktować należy nie jako wyrachowanie

ale lekkomyślność względnie niedbalstwo wywołane brakiem wiedzy prawnej w zakresie ewentualnej doniosłości tego dokumentu. Ta czynność nie wpływała jednakże na skuteczność zawarcia umowy sprzedaży z K. P. i nie uchylała jego skutków. Powodowie w toku sprawy jawili się jako osoby rozsądne, wiarygodne, wykazujące się dbałością o przestrzeganie prawa, stąd uznano ich twierdzenia w powołanym przedmiocie za prawdziwe.

Z powyższych rozważań wnika, że powodowie w chwili kradzieży pojazdu (13-14.07.2017 r.) byli jego właścicielami, jednocześnie łączyła ich zawarta z pozwanym zakładem ubezpieczeń umowa ubezpieczenia auto-casco w zakresie kradzieży pojazdu, obowiązująca na okres 9.08.2016 r. - 8.08.2017 r. Stosownie do treści art. 805 § 1 kc ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku. W umowie oraz stanowiącym jej integralną część ogólnych warunkach ubezpieczenia wskazano, że zdarzeniem ubezpieczeniowym w ramach którego przysługuje ubezpieczonemu odszkodowanie jest kradzież pojazdu (§ 3 ust. 3 owu). Skoro zatem nastąpiło zdarzenie ubezpieczeniowe w postaci kradzieży pojazdu w okresie obowiązywania umowy ubezpieczenia, stąd zakład ubezpieczeń zobowiązany był do zapłaty odszkodowania i roszczenie powodów co do zasady było usprawiedliwione.

Powodowie dochodzili zapłaty kwoty 31.800 zł powołując się na sumę ubezpieczenia ustaloną w umowie. Słusznie jednakże wskazywał pozwany, że zastosowane w sprawie znaleźć powinien § 17 ust. 1 owu, w którym ustalono, że w przypadku utraty pojazdu wskutek kradzieży W. ustala wysokość odszkodowania w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu wraz z ubezpieczonym wyposażeniem w momencie zaistnienia szkody. Pomiędzy datą zawarcia umowy ubezpieczenia a datą szkody upłynął czas blisko 11 miesięcy, nie może ulegać wątpliwości że zmieniała się w tym czasie także wartość pojazdu, nie sposób takiego zapisu umowy uznać za abuzywny (takiego zarzutu też w sprawie nie podnoszono), a powodowie nie zdecydowali się wykupić opcji stałej sumy ubezpieczenia, która gwarantowałaby im wypłatę wartości ustalonej w dacie zawarcia umowy.

Wartość pojazdu w dacie wystąpienia szkody oszacowana została przez biegłego w toku sprawy na kwotę 25.900 zł brutto i w tej sumie wyraża się szkoda poniesiona przez powodów, do której zapłaty zobowiązany jest pozwany. W punkcie 1. wyroku zasądzone zatem od pozwanego na rzecz powodów solidarne (w związku z nabyciem pojazdu do małżeńskiego majątku wspólnego) kwotę 25.900 zł; w pozostałym zakresie roszczenie oddalono. Nie jest przy tym istotne, że powodowie nabyli przedmiotowy pojazd za kwotę niższą. Po pierwsze – pojazd nabyli w stanie uszkodzonym dokonując odpowiednich napraw, a po drugie – ważną jest relatywna strata w ich majątku ruchomym, nie zaś wydatek jaki ponieśli nabywając pojazd być może w sposób okazyjny, znajdujący się poza zainteresowaniem Sądu w sprawie niniejszej.

Ostatecznie na skutek uznania powodów za właścicieli pojazdu, nie był skuteczny wyrażony w pozwie postulat zastosowania art. 169 § 1 kc dotyczący nabycia pojazdu od osoby nieuprawnionej. K. P. był bowiem w chwili sprzedaży właścicielem przedmiotowego pojazdu.

O odsetkach ustawowych orzeczono w trybie art. 481 kc w zw. z art. 455 kc w zw. z art. 817 § 1 i 2 kc. Zgodnie z ostatnim z powołanych przepisów, ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W § 2 tego przepisu wskazano jednak, że gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1.

Kierując się treścią art. 817 § 1 i 2 kc Sąd uznał że wyjaśnienie wszelkich okoliczności możliwe było w czasie 2,5 m-ca czyli 76 dni od dnia zgłoszenia szkody, po dodaniu dalszych 14 wynikających z powołanego przepisu uzyskuje się czas 90 dni na wypłatę świadczenia. Mając na względzie, że powodowie zgłosili szkodę pozwanemu w dniu 14.04.2017 r., odsetki zasadne zatem były zatem od dnia 17.07.2017 r. Wprawdzie przepisy art. 14 ustawy ubezpieczeniach obowiązkowych nie mają tu bezpośredniego zastosowania, niemniej Sąd uznał, że wyznaczone przez ustawodawcę

standardy w zakresie wypłacenia odszkodowania z OC sprawcy powinny mieć także odpowiednie przełożenie na ostateczny termin zapłaty ubezpieczenia AC. Czynności podejmowane przez zakład ubezpieczeń w obu przypadkach są bowiem tożsame i nie ma powodów ich znacząco różnicować. W ocenie Sądu wątpliwości zakładu ubezpieczeń w zakresie przedstawionej pisemnej umowy sprzedaży były słuszne, stąd uznano że czas 76 dni dla wyjaśnienia wszelkich wątpliwości był wystarczający. Skoro zakład ubezpieczeń prowadził korespondencję z powodami i z T. P. (1), mógł także ustalić w ten sposób okoliczności sprzedaży pojazdu,. Które stanowiły przedmiot rozpoznania Sądu.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 100 kpc i art. 105 ust 2 kpc, obciążając nimi strony stosunkowo – powodów w 19% a pozwanego w 81 %. Powodowie wnosili bowiem o zapłatę kwoty 31.800 zł, a roszczenie uwzględniono do kwoty 25.900 zł (81% roszczenia). Na koszty poniesione przez powodów składała się opłata od pozwu w wysokości 1580 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz 3.600 zł wynagrodzenia pełnomocnika wynikająca § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015, poz. 1800 j.t.). Na koszty poniesione przez pozwanego składały się zaliczka w kwocie 5.000 zł (wykorzystana do kwoty 3.356,22 zł) oraz kwota 3.600 zł wynagrodzenia pełnomocnika wynikająca § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015, poz. 1804 j.t.) powiększona o opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W toku sprawy poniesiono następujące koszty: wynagrodzenie biegłych 1219,75 zł k. 298, 758,19 zł k. 347, wynagrodzenie tłumacza przysięgłego: 240,55 zł k. 213 i 345 zł k. 327, łącznie 3.356,22 zł pokryte z zaliczki pozwanego.

Dokonując stosunkowego rozliczenia kosztów w zakresie zastępstwa prawnego suma należna powodom wynosi 2.242,54 zł ((...) 81 % = 2 929,77 zł; 3617x19 % = 687,23; 2 929,77 zł - 687,23 zł = 2 242,54). Koszty w sprawie wyniosły łącznie 4 143,49 zł (wydatki +opłata od pozwu), z czego część przypadająca na powodów wyniosła 787,26 (4143,49zł x 19%). Powodowie ponieśli koszty w wysokości 1580 zł, stąd do zwrotu na ich rzecz pozostaje suma 792,74 zł (1580-787,26 = 792,74 zł). Ostateczne zatem suma należna powodom od pozwanego wynosiła 3.035,28 zł (2.242,54 zł + 792,74 zł).

sędzia Kajetan Kosterkiewicz